

Til § 12.

Det foreslås, at den til en ejendom knyttede afløsningssum ved udstykning fordeles på de ved udstykningen fremkomne lodder efter forholdet mellem de værdibeløb, hvormed de enkelte lodder indgik i ejendommens grundværdi efter fradrag for forbedringer ved den, forud for udstykningsvurderingen senest foreliggende ansættelse af grundværdi for ejendommen, altså en fordelingsmetode, der svarer til den, der i § 3 i loven af 27. maj 1950 om grundstigningsskyld er foreskrevet med hensyn til fordeling af grundbeløb.

Til § 13.

Den foreslåede regel, der svarer til reglen i § 10 i grundstigningsskyldloven, har til hensigt at hindre, at ændring i den til en ejendom knyttede afløsningssum får indflydelse på de nedsættelsesbeløb, der ved fordelinger, der er foretaget inden ændringen, er overført til de fra ejendommen udstykkede parceller, og som er lagt til grund ved fastsættelsen af overdragelsesvilkårene.

Til § 14.

Det vil gennemgående være såvel i ejerens som i panthavernes interesse at få nedsættelsen i jordrenten konverteret ved udbetaling af en afløsningssum. At udbetale fuld afløsning for alle ejendomme på een gang ville ikke være finansielt overkommeligt, hvorfor man har foreslået, at regler for afløsningen fastsættes af finansministeren med finansudvalgets godkendelse under hensyntagen til de til enhver tid værende økonomiske forhold.

Man har i forslaget ikke fastsat nærmere regler for, i hvilken rækkefølge ejendommene skal have afløsningssummen udbetalt — bortset fra de to i § 15 nævnte grupper af ejendomme. Det vil efter forslaget være muligt til enhver tid at træffe bestemmelse om, for hvilke grupper af ejendomme og under hvilke betingelser afløsningssummerne skal udbetales.

Afløsningen kan ske enten kontant eller i 4 pct.s statsobligationer efter finansministerens bestemmelse. Forsåvidt afløsningen sker i obligationer, foreslås det, at disse udtrækkes til indfrielse på en sådan måde, at udtrækningen er tilendebragt 30 år efter lovens ikrafttræden, og således at de i et halvår udstedte obligationer udtrækkes med et lige stort beløb i hver følgende termin, hvorved det opnås, at hele den til enhver tid cirkulerende obligationsmasse har samme udtrækningschance og derfor samme værdi.

Til § 15.

Medens finansministeren efter § 14 kan bestemme, hvilke ejendomme der skal have adgang til at få deres nedsættelsesbeløb afløst, er det i § 15 fastsat, i hvilke tilfælde ejeren selv kan kræve afløsning, idet man her navnlig har haft for øje de tilfælde, hvor nye ejendomsbesiddere har særlig interesse i at få midler til rådighed.

Der åbnes således adgang til i forbindelse med ejerskifte at kræve afløsningssummen indløst.

Endvidere kan ejeren kræve afløsning, når han efter lovens ikrafttræden har bekostet ombygning eller nybygning på ejendommen til mindst samme beløb som afløsningssummen. Denne bestemmelse er ikke begrænset til specielle grupper af ejendomme.

Af administrative grunde har man fundet det rigtigt at fastsætte en frist på 3 måneder, indenfor hvilken ejeren kan begære afløsningssummen indløst.

Til § 16.

Ved indløsning i henhold til § 14 eller § 15 vil det kunne forekomme, at udbetalingen af afløsningssummerne sker på et tidspunkt, hvor pantegælden ikke er nedbragt så meget, at panthaverne har tilstrækkelig sikkerhed i ejendommen, når der bortses fra grundværdien. De foreslåede regler skal sikre panthaverne imod en sådan forringelse af deres panteret.

Den i stk. 2 foreslåede bestemmelse er nødvendig, forsåvidt der ikke sker en ændring i tinglysningsloven.

Til afsnit III.

Til § 17.

De i denne paragraf foreslåede bestemmelser, hvorefter der finder fiksering og nedskrivning af den kommunale ejendomsskyld sted, svarer i princippet til bestemmelserne i lovforslaget om fiksering og nedskrivning af ejendomsskylden til staten. For den kommunale ejendomsskylds vedkommende er det overladt til kommunalbestyrelsen indenfor visse grænser at fastsætte størrelsen af det faste skattefrie fradrag, jfr. lov nr. 361 af 22. december 1954. Da der herefter må regnes med den mulighed, at kommuner, der for tiden ikke benytter det højeste tilladte fradrag, fra næste 4 års periode vil gå over til dette, har man fundet det naturligt at foreslå, at den ejendomsskyld, der skal fikseres, i alle tilfælde beregnes på grundlag af de i loven af 22. december 1954 fastsatte maksimumsfradrag.

Reglen går endvidere ud på, at der ved beregningen af det beløb, der skal fikseres, for sogne-